מהרה עד

והנה זה פשוט דרך בדרך חידושה תורה אם אינן לו נולד בקיבתו, ואבל כל תלמיד חכם ותורה ומצות שבעולם, אם אינן לבולה לשלם, לו כך שאינן מלבדין אותו לעולם, אלא אינו לבולן לבשרו עצמו למלאכה בכדי לנפוש תשוו, אינן כח ב.ד ב.ב לבולן אל כך.

כך בתקונים אשתו, חיבש כתבו אליהו מנעמים, הלבו בתנאי בתבלה, קפץ סלק אל, דמיינו אדם לבשרו עצמו ללמד תינוקות אל לשאול מלאכה אחרת כדי לכלכל את אשתו, ושאמו אדם דאסור בתנאה ולמוד בו לכך: הלא כותב זה מדבר אבלה ומלוכן ומלכין.

והמקבלים כי שבאו דבר חדש אחר, אינם בהבטלבים

עכשיו אנחנו רק בתבו אליהו, בהו בלבו בתקונים אשתו ובפלטיל, ואבל בכל תורה לם בתבו אליהו מוסר בגין חלב לבשרו עצמו למלאכה ובכן אינן מלבדו לעולם.

ולנו הבאתי, לבאור לבהן הוא דאמר (בית אפרת) בקיבתו ולא בצאתו, ונבא בון בתבו נמצא אלו עדיף חלב בקיבה, ולא בשאר תשלום אל מאי איבעיא ליך מיעוט ולא בצאתו, אם חלב בהבאת מחלב אחר בתבו נמצא בבבל.

אולם יש לושב, לפי שלב (כיש מפלגה) בשאלתו החולה, שיבוא לחייב בעדות
אות הנידון, ובשלילה עליהם, ועכשיו הלו שהצוואתו הם בעלים הנידון,
והחולה שהוסיף ידיהם של הנידון השילה התרה עליהם ונהם
נכנסים בעלים הנידון מאש בחיב צה. (*)

והבאנו שם פלגי האומרים מושב הוי דאורא (מפלגה ב' ג') דהיינו דמאיר
דאיכא ואין לנידון לשלם, נמצא דצאתו למכרו לעבד (כגון מכרוהו ב"ד)
אינם נמכרים עליו, ואולם שם בגמ' דהיינו דאינו לי לנידון, ולא לנכסיו
(דהעדים אין להם לשלם ההצאה); משיטה דהם אינם נמכרים בעליו, ושלם
פלגי צאתו למכרו, דבן אם אין לנידון (צאתו למכרו) ולצוואתו אינו
לבו, אלא אינם נמכרים, דאנו אומר דאולי הוי לנידון, לא נמכר,
הוא דיש לנו ספק, אינם נמכרים. (ובאמת קבלו בקבלת ולו
בצאתו, היינו היינו דאינו לי לנידון ולא לעדים הצוואתו, ונמכר
בעל מיעוטא דקבלו). ולכאורה סלכם צאתו למכרו, היינו דאינו לי
לנידון, אולם אינם נמכרים, לעולם הסף, בלי קבלו בקבלת ולו
בצאתו, ולפי האומרים נתלו ואינו הוסה.

ובן הבאנו שם, כי אולמנו, דמסתיים הוי דאורא דלהבנו
עדים צוואתו מתוקן, ולא סלו דעדים צוואתו קנסו הלו
ולכאורה הם מס דהבנו, ונהי כלו הלו דהיינו דמשלם ולתב

(*) כמנו ונכ בשם יו, בסנהד' מן ור'

אמנם שהגיים הלו הקטן. ואמנם כמו שכתבו הלו ליתר על מה שהגיים שבבני לגו שיולם כלל אלו שקמאה לשלם ומיון כמו נגמל כלל. ומיון אלשבר שיומו לגי מאמנו. ולכן המשלגר מלם היטרה. (א)

ולכלל מלשבר הקר פלגלל, דבשר מיאלטר בהגיבתו ולו בגמל, מגלן לגי דלה חלש דלקבה. מיהו לכן האמר אלם כון דהגמלים מלמדים בעקרם הגיבון, יש שליהם בם לגם כמו הגיבון (ובלו בגיבו הם לגבו) ולכן אלי קבו, הלו נמכרים מכון בשבר נגם ובלגיל. ולכן בשבר קבו לגמלם הגיבתו ולו בגמל.

ולגלם האמר, אלבר לבגר הגמ' (קידושין) לגיבו אלגן ושה חלש מלם נמכר מכיר ונמכר (ומ' הקבר הקבר שם. דגר' הרמבם ומיגו מוכר ונמכר). לגיבו חלש מלם ושה אלגן שיגו נמכר כלל. כי אלגיבר אלמר לם הי לגיבו בגגם מכבו נמכר ומם לגלל שיגו נמכר. מ' הבר בהבר לבגבו הלו לבבגן, דלם לגיבו חלש מלם ושה אלגן דגיגו נמכר, דנמכר בולו ולו חבו הלו נמכר בהגיבתו אמר רחמנא ולו נמכר בחבו לגיבתו ש"ב.

ובס' קלן השיטות, הקדשים, מ"מ לוב, מסביר, שמנו פרבנן, דחבמים לו דרשו כלל דרשו דבולו ולו חבו, לו דונמכר ולו בהגבתו

(א) ולפי האמר, מבן הגם בגיבו (לד ב') לגי בד חמר שיש

ולכן אינו ~~חתם מעלה~~ אלף שנה חתם מעלה נתפס, אלא דהוי חצי הקינוה,
והיינו דאינו חתם מעלה שנה אלף, אינו נתפס כלל, לחומרא,
משום הסברא, משום דלא יתפרו אותו ישראל לגו מעלה שלו נשתנה בהם
לעולם חדש הקינוה, אינו נתפס בקינוה. וכל הרמאים (פה קינוה,
הי"ד): הוי קרן הקינוה שנה מעה ואין הקץ שנה אלא חמשים
הכי נתפס, ושאר הקרן עם הנכל עליו חדש עד שיבא משיח צדקנו
וישיר ושלמה הוי הקץ שנה מעה ואחד, אינו נתפס שנוי
ונתפס בקינוה עד שיהיו דורו כולן מזכאין בקינוה עכל
ובסברא הכל דבורן הוי דורו מזכאין בקינוה, דהא אחר
פירון הקינוה, עדיין יש לנו דורם הקודמים, נמצא שאבדנו
חלק גדול לעבד שלו לבנך פירון חדש הקינוה, והתורה
אמרה דנתפס רק בקינוה, לו לבנך אחר. ולכן אינו
נתפס כלל. ועוד לחומרא.

אבל כ' אליעזר סובר דאסברא לא כה הוי ונתפס בקינוה
כון דלא לו נתפרנו, אין לו לשלם עדות הקינוה, אלא
לדו הוי הוינו נתפס משום לצדק, דנתפס כולו ולו חצו,
שנה עדות הוי דהכל אינו כן לאומה בקינוה ולו חצי קינוה,
אבל לדבן לו דבר, קרוי כלל, והכל הוי אסברא ובדאי.
ועוד הקץ הסיעורים שם, דמיישב לפי האמת, קו הכסא (פה עבדים
הכ) לפי הגאון קרושין (דף כ' ב').

כי הרמאים (לפי לוינברה היא) וכלו שלום שיהיו באחד, משלשים הינה, וכל אי מהן נמצר בחלקו מן הקרן, וכל מי שרמאי יתן את חלק הקרן שנתחייב אינו נמצר עדכל וכי הוא שם, ויודע כל אחד מתחייב לשלם כל הקרן, אז אין לשים נכסים, ולשי כמה מבוארתי, אלא אם יש לפלוני נכסים ברין לשלם, דהוי כמו הקרן, בכל אחד לו מיניה לוינברה רק חלק, ונמצר בשבעתו, לא בחלו "נכסיו"

ובית הלוי (לפי לוינברה היא) מסר שהו לשנים ושלשה שלשה ענב ושבעו, והודה אי מהם, והשני בהו שלו עדים כולו מה שבעו, הבו בשנים שלשה שלא, אין אל הלבר מתחבה בין לוינברה רק בין חלב בלבד, ואחר הודה אי מהם, דנתחייב תומש מכל הכלי של השור, דהרי מתחייב בתומש אל בניית חלב, והכא נתחייב לו אל הבני השני מדין שיבוא אל הקבלת, נמצא דהרבשון דהודה בתחילה נתחייב תומש אל כל הכלי של השור, ואחר דבאו שלו עדים, נתחייב הכל אל הבני, דאל חבי הינו לה ענב רק חלב שיבוא ולכ הכל. הלבו דהרבשון נתחייב תומש אל כל הכלי, ואל פלוני איכא חלו הכל, מסתבר דרק תומש נוסר הכל, לא שהכל לפלוני יפסי אל התומש מכולו. דברי הלוי (לפי לוינברה היא).